ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **M. O.**, zastoupena JUDr. Athanassiosem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem Slavíkova 19, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2015, č. j. 11 A 29/2014 – 52,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2015, č. j. 11 A 29/2014 - 52, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně M. O. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2015, č. j. 11 A 29/2014 – 52, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2014, č. j. MV—68648-6/SO/sen-2013, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, inspektorátu cizinecké policie Praha, ze dne 29. 3. 2010, č. j. CPPH-006474/CI-2010-60, o zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na základě ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Městský soud při svém rozhodování dospěl k závěru, že mezi žalobkyní a V. S. šlo o účelový sňatek, neboť spolu nežijí ve společné domácnosti ani se nepodílí na úhradě společných potřeb. V jejich výpovědích byly správními úřady konstatovány rozdíly takového rozsahu, že nelze mít za to, že manželství plní svoji společenskou a rodinnou funkci. Žalobkyně ani její manžel neuvedli žádná tvrzení či důkazy, které by měly prokazovat, že spolu žijí skutečným rodinným životem. Jestliže žalobkyně namítala, že v rámci řízení vedeného u Krajského ředitelství policie Pardubického kraje byla poznána podle fotografií místními občany, toto tvrzení nemá oporu ve spisovém materiálu správního úřadu a žalobkyně k tomuto tvrzení žádné důkazy neoznačila ani nepředložila. Správní orgány se jednáním žalobkyně podrobně zabývaly a vyhodnotily jej z pohledu zákonem stanovených podmínek. Nelze shledat, že by postup žalovaného zasáhl žalobkyni do práva na respektování soukromého a rodinného života či do práva realizace manželství, neboť z nich nevyplývá nutně právo na vstup či pobyt v zemi, kde pobývá manžel cizince. O účelovosti jednání žalobkyně svědčí to, že manželé soužití nedodržují, nepodílejí se přiměřeně na povinnostech vyplývajících z manželství, uvádějí rozporuplné osobní údaje, okolnosti prvního setkání a jiné důležité osobní údaje a nemluví jazykem sobě srozumitelným. Nebylo prokázáno, že by manželství vůbec kdy bylo funkční. To nasvědčuje závěru, že nebylo uzavřeno jako trvalé společenství muže a ženy, ale že jeho hlavním cílem bylo získání povolení k pobytu pro žalobkyni. Posuzování manželského soužití po uzavření sňatku považuje soud za účelové. Ze žádného důkazu nevyplývá závěr o prohloubení a upevnění vztahu, existenci citové vazby a o tom, že žijí řádným rodinným životem. Před soudem žalobkyně k prokázání těchto tvrzení žádné důkazní prostředky nenavrhla a soud je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního úřadu. Žalobkyně má možnost realizovat svá práva na území státu za splnění podmínek, které zákon o pobytu cizinců upravuje pro další, nižší formy pobytového povolení. Nelze připustit, aby si cizinec, který se dopustil obcházení zákona při získání povolení k trvalému pobytu, svůj další pobyt ve stejném režimu vynucoval poukazem na zásah do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života za situace, kdy sám právní úpravu nerespektoval. Řízení o správním vyhoštění je samostatným správním řízením, v jehož průběhu správní úřady hodnotí jiné rozhodné skutečnosti. V něm se otázka účelového uzavření manželství neposuzuje. Jestliže v tomto řízení správní orgán dospěl k závěru, že manželství existuje, nejedná se o rozpor v hodnocení okolností v nyní posuzované věci. Byl-li přijat závěr o účelově uzavřeném manželství, je pojmově vyloučen zásah do rodinného života žalobkyně. V případě účelově uzavřeného manželství nelze na cizince pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie. Aplikace směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“) je tak vyloučena, nehledě na to, že i tento právní předpis v čl. 27 odst. 2 stanoví, kdy lze obcházení zákona považovat za porušení veřejného pořádku. Čl. 28 se navíc týká vyhoštění, tedy institutu odlišného od přechodného pobytu. Městský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že napadený rozsudek je zmatečný a nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, když městský soud několikrát uvádí, že se mělo jednat o zamítnutí žádosti o povolení trvalého pobytu. Od roku 2010 stěžovatelka prošla několika řízeními, musela i s manželem několikrát vypovídat, na adrese jejich pobytu bylo provedeno několik místních šetření, kterými bylo prokázáno, že spolu žijí, s výjimkou doby, kdy dům manžela stěžovatelky vyhořel. Soud mohl předvolat i V. S. a vyslechnout jej. Během celého manželství se několikrát vyjádřil, že za sňatek nic neobdržel. Jaký jiný motiv by pak měl, než je láska. V jednom z posledních protokolů (ze dne 20. 8. 2014) potvrdil, že žije se svou manželkou jako muž a žena. Správní orgán ani soud nebraly v úvahu veškeré aspekty případu. Jak je možné, že jeden orgán konstatuje, že manželství není účelové, a jiný orgán konstatuje, že manželství je účelové? Případ je posuzován na základě výpovědí účastníků z roku 2010, kdy se odpovědi ani příliš nelišily. Správní orgán se navíc chytá i každé drobnosti. Jeho názor pak převzal správní soud, což je diskriminační a odporující principu spravedlivého procesu (soud je předpojatý). Městský soud se zaměřil na určitou část života stěžovatelky a odmítl se zabývat celkovým vývojem vztahu mezi manželi. V případě stěžovatelky došlo i k prohloubení a upevnění vztahu. Zvláště z výpovědi manžela je patrný jeho hluboký cit k ní, kdy v rámci jedné z výpovědí vyjádřil přání po dítěti, avšak vzhledem k nedořešenému řízení o pobytu stěžovatelka prozatím dítě odmítá. Konstatování soudu, že stěžovatelka nenavrhla k prokázání svých tvrzení důkazy, se nezakládá na pravdě. Požádala, aby soud připojil spis Krajského ředitelství Pardubického kraje, ze kterého předala soudu odvolací rozhodnutí. V něm jsou uvedena všechna místní šetření a výpovědi. Rozhodnutím je nepřiměřeně zasaženo do soukromého a osobního života stěžovatelky. Stěžovatelka odkázala na Příručku pro řešení otázky údajných účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU (sdělení Evropské komise ze dne 26. 9. 2014). Napadený rozsudek porušuje čl. 2 Smlouvy o založení Evropského společenství. Není-li stěžovatelce umožněno získat řádné pobytové oprávnění, stává se občanem druhé kategorie navzdory tomu, že jí jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie náleží stejná práva jako občanu Evropské unie. Neudělením pobytového oprávnění a následným nuceným vycestováním by bylo zasaženo do jejího práva na respektování soukromého a rodinného života. Za dobu svého pobytu na území České republiky si vytvořila velmi silné vazby, sžila se s prostředím, chápe české zvyklosti a žije v souladu s právním řádem České republiky. Zdlouhavé správní a soudní řízení a nelehká situace pro nemožnost získání pobytového povolení jsou příliš tvrdé. Není možné souhlasit ani s odkazem na pobyt na základě jiného pobytového oprávnění. Je otázkou, jaké další jiné pobytové oprávnění má soud na mysli. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby byla zamítnuta, a odkázal na své rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je třeba zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Námitku nesrozumitelnosti napadeného rozsudku, respektive jeho zmatečnosti, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. I když městský soud skutečně na několika místech hovoří o trvalém pobytu, ačkoliv šlo v projednávané věci o pobyt přechodný, nemá tento zjevný omyl za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Z rozsudku je zcela zřejmé, že předmětem řízení bylo rozhodnutí o žádosti o povolení přechodného pobytu. Použil-li městský soud několikrát nesprávně slovní spojení „trvalý pobyt“, nijak to nemělo vliv na jeho konkrétní úvahy a závěry. To ostatně stěžovatelka ani netvrdí. U stěžovatelky tak uvedené pochybení objektivně nemohlo vyvolat pochybnosti o tom, co je předmětem řízení a jakými úvahami byl městský soud veden. Napadený rozsudek proto nelze považovat za nesrozumitelný (a tudíž nepřezkoumatelný). Co se týče namítané zmatečnosti, pak nesrozumitelnost rozsudku může být kvalifikována pouze jako nepřezkoumatelnost ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nikoliv jako zmatečnost řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Dále stěžovatelka namítá, že se svým manželem žijí skutečný manželský život, což by měly dokládat provedená místní šetření a dále výpovědi stěžovatelky a jejího manžela, vše uskutečněné v rámci souvisejících správních řízení. Podle stěžovatelky se městský soud odmítl zabývat vývojem jejího vztahu s manželem.

Tato námitka je důvodná.

Podle ust. § 87 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Policie žádost dále zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Citované ustanovení vychází z čl. 35 směrnice 2004/38/ES, podle něhož mohou členské státy přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoliv práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v článcích 30 a 31. Podle bodu 28 odůvodnění směrnice by členské státy měly mít možnost přijmout potřebná opatření k ochraně před zneužíváním práv nebo podvody, a zejména před účelovými manželstvími nebo jakoukoliv jinou formou vztahů uzavíraných výlučně za účelem získání práva na volný pohyb a pobyt. Soudní dvůr (Evropské unie) potvrdil právo členských států přijmout taková opatření v souvislosti s účelovými sňatky v rozsudku velkého senátu ve věci C-127/08, *Metock* (Sb. rozh. 2008, s. I-06241, bod 75; ECLI:EU:C:2008:449). Přitom již před přijetím předmětné směrnice konstatoval, že fingovaná manželství uzavřená s cílem obejít ustanovení týkající se vstupu a pobytu státních příslušníků třetích států je třeba považovat za zneužití práva (rozsudek ve věci C-109/01, *Akrich*, Sb. rozh. 2003, s. I-09607, bod 57; ECLI:EU:C:2003:491). V této souvislosti je vhodné korigovat závěr městského soudu, že směrnice 2004/38/ES je pro daný případ nepoužitelná. Naopak tato směrnice jako celek použitelná je, nicméně sama ve svém čl. 35 umožňuje přijmout opatření vylučující dopad některých svých dalších ustanovení. Nelze tedy v případě účelově uzavřeného manželství učinit paušální závěr, že směrnice 2004/38/ES jako celek vůbec není použitelná. Lze pouze vyslovit, že určité pravidlo (či souhrn pravidel) obsažené ve vnitrostátní úpravě, popřípadě jeho interpretace a

aplikace v konkrétním případě představují ono přiměřené opatření dle čl. 35 směrnice 2004/38/ES, vylučující použití jiných ustanovení této směrnice.

Jak z citované směrnice a z judikatury Soudního dvora dovodil Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013 - 43 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), určení, zda se v příslušné věci jedná o účelové (fingované) manželství, je otázkou skutkovou, která náleží k vyřešení vnitrostátním soudům.

Otázkou, k jakému okamžiku je nutno zkoumat účelovost manželství pro účely ust. § 87 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011 - 102 (č. 2781/2013 Sb.NSS), v němž dospěl k následujícím závěrům: „*I když citované ustanovení jako důvod zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu uvádí důvod „pokud účelově uzavřel manželství“, nelze „účelovost“ posuzovat pouze ke dni vzniku manželství, ale je třeba vztahy mezi manželi posuzovat i po dobu správního řízení až do rozhodnutí odvolacího správního orgánu, protože vztahy mezi manželi se mohou vyvíjet. Pokud by tedy bylo v řízení před správními orgány prokázáno, že manželství plní svou funkci (i když by tomu tak od jeho úplného počátku nebylo), nebylo by možné takové manželství považovat za účelově uzavřené.*“ Nejvyšší správní soud neshledává v nyní projednávané věci důvod se od těchto závěrů odchýlit. Je však nutno připomenout, že zatímco skutkový vývoj v průběhu správního řízení je rozhodný, ke změnám nastalým po ukončení správního řízení již soud zásadně nepřihlíží (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 2 As 59/2013 - 33).

V nyní projednávané věci správní orgány i městský soud vycházely ze zjištění uskutečněných na počátku správního řízení, především z pobytové kontroly provedené 7. 2. 2010 a z výpovědi účastníků ze dne 4. 3. 2010. Takto zjištěný skutkový stav mohl být bezesporu postačující v době vydání správního rozhodnutí prvého stupně (dne 29. 3. 2010) i původního druhostupňového rozhodnutí (dne 27. 7. 2010), nebyly-li zjištěny ani stěžovatelkou namítány změny v jejím soužití s manželem. Tato situace se ovšem změnila ve chvíli, kdy bylo původní odvolací rozhodnutí zrušeno rozsudkem městského soudu ze dne 23. 8. 2013, č. j. 7 A 139/2010 - 38. Rozhodoval-li odvolací orgán nyní již s odstupem téměř čtyř let od původních skutkových zjištění, bylo vhodné zjistit, zda z hlediska skutkového nedošlo ke změnám, které by byly relevantní pro posouzení věci. Neučinil-li tak, vzal na sebe riziko, že v následujícím soudním řízení může být shledáno, že skutkový stav zjištěný v počátku správního řízení již nebyl aktuální, což by vedlo ke zrušení jeho rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno, právě účelovost manželství musí být posuzována nikoliv pouze k okamžiku jeho vzniku, nýbrž také s přihlédnutím k vývoji manželského vztahu v průběhu správního řízení. Nelze přitom rozhodně vyloučit, že se původně účelově uzavřený sňatek za téměř čtyři roky přemění ve skutečné manželské soužití.

Žalobní námitky stěžovatelky o tom, že nyní již žije s V. S. skutečným manželským životem, tedy byly zcela relevantní. Městský soud však případnou změnu skutkového stavu v průběhu správního řízení neověřil s tím, že stěžovatelka ke svým tvrzením nenavrhla žádné důkazy. Toto východisko městského soudu nicméně není v souladu s obsahem žaloby. Stěžovatelka v žalobě výslovně uvedla následující (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem): „*Upozorňuji také na to, že žalobkyně a její manžel byli vyslechnuti více než*

jednou, také v rámci řízení o vyhoštění, které stále probíhá. Žádám tímto soud, aby ve věci připojil tento spis z důvodu, že otázky kladené účastníkům byly totožné, stejně jako jejich odpovědi v tomto řízení před Inspektorátem. Také až doposud žijí společně, což potvrdila i zpráva z místního šetření založená právě ve spise Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, sp. zn. KRPE-60692/ČJ-2013-170022-SV. Nebo také řízení u Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pod sp. zn. CPPH-20480/ČJ-2010-60-KP, které bylo dne 24. 10. 2011 zastaveno. [...] *Žalobkyně je naprosto bezúhonnou osobou s dobrou pověstí. Toto podporuje také zpráva z místního šetření ze dne 08. 08. 2013, kdy bylo kontaktováno oddělení přestupků na Městském úřadě i místní oddělení PČR, avšak všude bylo pracovníky sděleno, že žalobkyně nebyla nikdy řešena, tedy proti ní nebylo nikdy zahájeno žádné přestupkové řízení. (zpráva z místního šetření je součástí řízení u Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, sp. zn. KRPE-60692/ČJ-2013-170022-SV, je třeba spis připojit). V rámci tohoto místního šetření byla žalobkyně poznána dle fotografie místními občany: sousedka, pracovnice pošty, pracovnice na MÚ K. Tedy žalobkyně se prokazatelně zdržuje v K. u svého manžela.*“ Stěžovatelka tedy v žalobě za účelem prokázání svých tvrzení ohledně aktuálního stavu jejího manželského soužití s V. S. výslovně požádala o připojení spisů týkajících se řízení o jejím vyhoštění, v rámci něhož byla provedena další místní šetření a výslechy účastníků řízení. Tuto „žádost“ nelze chápat jinak než jako návrh na provedení dokazování obsahem předmětných správních spisů. Městský soud však tento důkaz neprovedl, nerozhodl o neprovedení tohoto důkazu a svůj postup ani nezdůvodnil. Již pro tuto zásadní procesní vadu musí být napadený rozsudek zrušen.

Lze souhlasit s městským soudem, že hodnocení určitých skutečností v řízení o vyhoštění se může značně lišit od hodnocení týchž skutečností v rámci řízení o žádosti o povolení k pobytu. To může být dáno jednak rozdílností právní úpravy, jednak dalšími skutečnostmi zjištěnými v tom kterém správním řízení. Nelze tedy bez dalšího vycházet z dílčích závěrů vyslovených správním orgánem v rozhodnutí o zastavení řízení o správním vyhoštění stěžovatelky. Lze nicméně vyjít z podkladů pro vydání tohoto rozhodnutí. Tyto podklady může správní orgán nebo soud provést jako listinné důkazy a vyvodit z nich určité skutkové závěry pro své rozhodnutí v jiné věci. Návrh stěžovatelky na provedení dokazování obsahem jiných správních spisů tedy není zjevně irelevantní a může přispět k objasnění toho, zda bylo v mezidobí mezi stěžovatelkou a jejím manželem vytvořeno fungující manželské soužití. Bylo tedy na městském soudu, aby ověřil tvrzení stěžovatelky, že k takovému vývoji v průběhu správního řízení došlo. Pokud by žádná taková změna skutkového stavu od počátku správního řízení do vydání žalobou napadeného rozhodnutí nenastala, nebylo by možné hodnotit skutkový stav zjištěný žalovaným jako nedostatečný.

Je nutno přisvědčit městskému soudu také v tom, že v případě fingovaného manželského vztahu, jehož účelem je výhradně obcházení zákona o pobytu cizinců, nelze nevyhovění žádosti o povolení pobytu právě z důvodu tohoto obcházení zákona zásadně považovat za nepřiměřený zásah do rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“). Pojem „rodinný život“ dle citovaného článku je totiž vždy vykládán s důrazem na fungující (reálný) rodinný život (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69). V případě fingovaného manželství zpravidla nelze vůbec materiálně o rodinném životu hovořit. Je nicméně nutno zopakovat, že pro posouzení, zda jde o vztah

účelový, nejsou rozhodné pouze okolnosti vzniku manželství, ale také vývoj následného soužití manželů. I z čistě formálního vztahu, který byl vytvořen za účelem obcházení zákona o pobytu cizinců, tedy může vzniknout plnohodnotný vztah materiálně naplňující kritéria manželského soužití, který požívá ochrany dle čl. 8 Úmluvy.

Nad rámec výše uvedeného je nutno poznamenat, že městský soud obdobně pochybil ve vztahu k dalším důkazům, které byly předloženy při ústním jednání 12. 3. 2015. Jak bylo zjištěno ze záznamu z tohoto jednání, zástupce stěžovatelky zde soudu předal určité fotografie na podporu svých tvrzení. Taktéž toto jednání zástupce stěžovatelky nelze interpretovat jinak než jako návrh na provedení dokazování. Městský soud však důkaz těmito fotografiemi neprovedl, aniž by rozhodl o neprovedení důkazu a takový postup odůvodnil.

Nejvyšší správní soud kromě výše uvedeného shledal také procesní pochybení městského soudu spočívající v tom, že V. S. nevyrozuměl o probíhajícím řízení a nevyzval jej, aby oznámil, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Podala-li stěžovatelka žádost o povolení pobytu za účelem sloučení rodiny se svým manželem a správní orgány s ním jednaly jako s účastníkem řízení, je nutno jej považovat za osobu přicházející v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení dle ust. § 34 s. ř. s. Tato skutečnost je přitom zcela zřejmá z žalobou napadeného rozhodnutí, kde je V. S. označen jako „*Účastník řízení č. 2*“. Také pro tuto vadu bylo nutno napadený rozsudek zrušit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68).

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze dne 12. 3. 2015, č. j. 11 A 29/2014 - 52, je opodstatněná, a proto napadené rozhodnutí podle ust. § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. zrušil, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

V tomto řízení bude na městském soudu, aby vyrozuměl V. S. o probíhajícím řízení a vyzval jej, aby oznámil, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Následně musí městský soud provést navržené důkazy, popřípadě rozhodnout o jejich neprovedení a takový postup zdůvodnit.

Podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu (Městského soudu v Praze) a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud (Městský soud v Praze) vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu